

Revista de revistes

per C.

LA MENTALITAT PROFESSIONAL

De *The Lancet*:

“Lord Macmillan, un dels més afortunats dels nostres oradors públics, donà aquesta última setmana l'anyal conferència Mandley de la *Royal Medico-Psychological Association*. Escollí per tema “La mentalitat professional” (The Professional Mind) i el desenvolupà no sols per a l'evident enjoïament dels seus auditors, ans per a un possible benefici de cercles més amplis.

Ningú no podrà negar que l'elecció i la pràctica d'una professió emmotlla la visió intel·lectual d'homes i dones. En cada procés són controlats llurs hàbits, canalitzats llurs pensades i desenvolupats llurs prejudicis; el veritable districte de les llurs activitats, siguin els encontorns de Cavendish-Square (barri dels metges), o els de Chancery-lane (barri dels homes de lleis), és determinat per llur vocació. Tots els qui exerceixen un art particular són plaçats apart; constitueixen una germandat separada. En la vida professional i en altres caïres de la vida, hi ha elements bons i altres que no ho són tant. Hi ha motius de lloança dels quals hom pot complaentment ufanar-se; però no podem esperar que àdhuc el més discret i cortès dels vers amics sigui cec als nostres defectes i no tingui res a dir-nos no pas a la nostra avantatge. Capbuçar-se en una professió té els seus riscos. Un d'ells ens adverteix Lord Macmillan, és l'inevitable tendència a resistir a tot canvi. Havent mestrejat penosament un sistema, sentim aversió a emmaranyar allò que trobem que marxa prou bé. No és fàcil per l'esforç, per tal d'examinar noves idees, que poden resultar incòmodament subversives. Fa un segle, segons se'm diu, que l'Almirallat es cregué en el deure d'oposar-se a la introducció del vapor, creient que això seria un cop fatal per la supremacia naval de l'Imperi. ¿És que la Medicina no té exemples d'un conservadurisme semblant?

Un altre perill de la visió purament professional, és la propensió a preferir els interessos de l'estament als de la collectivitat. I ja Adam Smith veia amb fort recel a les corporacions professionals i d'oficis. “La gent del mateix ofici—deia—molt poques vegades es reuneix per diversió i goig dels reunits, sinó que les converses acaben en conspiració contra el públic o en algun projecte per tal d'apujar els preus.” En fer aquest ombrívol coment lord Macmillan es demana allò que Smith hauria pensat dels innombrables congressos i conferències d'avui tinguts per tota mena d'estaments i oficis. “Em temo—afegeix—que molt sovint, en llegir les seves deliberacions no trobaria gaires motius per rectificar les seves acusacions.” I, no obstant, la collectivitat mai no ha estat necessitada dels tècnics com ho és avui. En el planejament d'indústries, siguin mines de carbó o agrícoles, en la coordinació d'articles necessaris, ja sia subministre d'aigua o arranjaments dels transports de Londres, hi ha una necessitat que en tinguin cura els tècnics. Aquests, no gens menys, no són unànimes, ni són infal·libles. La fe del públic en economistes polítics i per donar un exemple, segons paraules de Lord Macmillan, ha estat rudament commosa pel consell discordant que han donat des de la guerra, quan el tractament que necessiten les dolences de l'organisme polític. Tant en l'avant-guerra com en la post-guerra, als Adam Smith de tots els temps els fets no han pas sortit com ells volien.

Lord Macmillan dedicà especial atenció a les professions mèdica i jurídica, que donen potser un tipus de mentalitat comparable. “Els juristes—confessa—són acusats sovint de sacrificar la consciència a la advocacia, de medrar en un ambient de minúcies forenses i d'exagerar llur facultat de fer que la millor raó aparegui com la pitjor. Encara que hagin de reconèixer el que hi ha de veritat en la caricatura popular de llurs